

Mezuniyet Hediyesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Nisan 2025

Her düşün bir aldatı olduğunu biliyordum artık: her aldatının da bir alıntı olduğunu bilmeyecek yaşı çoktan geçmiştim.

Sözcük repertuarımda olmayan bir düşe dalışa geçtim ve sözcüklerin edebe uygun yakasına bir broş taktım ve avazım çıktığı kadar bağırdım:

“Açıl susam açıl.”

Boyun eğiyordum işte kendime ve kimsesizliğime kocaman bir nazar boncuğu iliştiirmiştim: ben olmaya dair belki de fasit dairelerde koşuşan bir yay gibi elbet çapı olmayan sözcükleri de uzaklaştırmıştım çevremden yine de miskin gölgeler iş başındaydı ve sadece ağladım.

Göl kenarında yorgun bir masa ve sandalye ikilisi ve eksik olan üçüncü obje: elbette ay ışığı. Demek oluyor ki geceyi bekleyecektim ya da geceydi bana aralıksız randevu veren ve müziğin sesini açtım usulca.

İçimde saklı bir rahle ve dolgun bulutlar yoksa duvara eşlik eden el yazımda mı saklıydı hikâyem ve pişekar gölgeme hüznün bohçasını da uzatıp düştüm yola...

Bir aşka düşmüştüm. Aklım semiriyordu yorgun cümlelerde ne zamanki bu aşkı boykot etse ve s/özlendim hüznüle gerçi teşrif eden sair duygu da bu hüzne öykünüyordu ama...

Çırpınan bir balık gibi kendimi atıverdim akvaryumdan ve kafese diktim gözlerimi.

Ölü muhabbet kuşunun pis kokan cesedini uzaktan uzağa seyrettim bir yandan da ayaklanıyordum belki de belli belirsiz çıkan kanatlarımla muzip bir uçuş dileyebilirdim Tanrıdan hani olur da kuş kafese girer de...

Öznesi olmayan bir cümleye meyletmekse öncelikle hangi canlı olduğuma karar vermeliydim belki de ev

sahibesinin okul yıllığını karıştırıp üç beş cümle de ben eklemeliydim otobiyografisine ne de olsa uzun yıllar hizmet vermiştim ben bu şaşkın kız çocuğuna.

Yaşı vardı yoktu 22.

Sözcükler ise yaşlı ve yaslıydı ve kaç yaşımda olduğunu düşündüm birden ve doğduğum yüzyılı ve kapaklanıp da yere birileri beni duvara asarken.

Gök gürlüyordu ve hoşuma gitti hoyrat sesi.

Gün ışıyordu: acele ile kapadım perdeleri sonra da çalışma masasına seğırttim bir yandan da gözlerim seğırmeye başladı.

İlhamı bol bir günde dünyaya gelmiştim annemin, babamın adını dahi hatırlamadığım çünkü ait olduğum bir dünya değildi onlar oysaki Tanrı benimleydi.

Latif bir rüzgâr diledim ansızın derken sızan bir düşün omzunu dürttüm belli ki düşler fazlasıyla mesafeliydi gerçeklere ve gerekçeler sunmanın da hiçbir gereği yoktu.

Cesedi yok etmeliydim ve nazına niyazına yenik düştüğüm cengâver düşlerin de acısına banmalıyım şiirlerimi.

Az evvel doğan.

An itibariyle yüreği büyüyen.

Derken de cıvıldaayan bir kuş amblemi idi belki de gereken bir de ne olduğumu çözmek adına sekerken bir eşyadan diğerine.

Lüzum görüldüğü üzere saklanabilirdim de hem ya da istediğim bir objeye dönüşüp insanların kullanımına hazır hale gelebilirdim.

Latife yaptığımı da düşünmesin hani hiç kimse ve uçuşan perdelerin hışmından korkup gerisin geri kaçtım.

Çözülmemiş bir şifrenin yabancısıydım ve bir o kadar yabancı.

Göge kat çıkan kukumav kuşlarına göz gezdirdim şöyle bir ve yalnız olmadığının bilinciyle belli belirsiz gülümsedim.

Fokurdayan bir çaydanlık.

Özenle yıkanmış ve yan yana dizilmiş çay bardakları...

İyi de kim servis yapacaktı üstelik ortada kimse de görünmüyordu derken sesimi duyurmak için gırtlığımı temizledim sonra da vazgeçtim ses etmekten ne de olsa kızın yokluğunda belli etmemeliydim kimliğimi hatta yeri geldi mi kaçıp saklanmalıyım ne de olsa beni gören biri hayrete düşecek ve ifşa edecekti kimliğimi gerçi kimlik derdim de yoktu ama...

Rüzgâr üşütmüştü ama pencereyi kapatacak kudretim yoktu ve aklımdan geçirdim sadece camın kapandığını ve rüzgâr yön değiştirdi sonunda pencere kapanmış ve kavuşmuştu kalan yarısına üstüne pencere kolunu da çevirdim mi elbet düşünce gücümle bir şeylere hükmettiğim daha yeni olan bir şey değildi.

Kaç kere fısıldadımsa da adını kızın ne gelen vardı ne giden.

Ne de olsa yıllarca süren bir öğretimin son günüydü ve arkadaşları ile kutlama yapması kaçınılmazdı.

Yoksa yanılıyor muydum?

Ortada kimseler yoktu bu yüzden ortalığı toplaması gereken sadece bendim ve tüm eşyaları tek tek

dizdim odaya bir baştan bir başa ve kitaplar da kondu mu kitaplığın raflarına.

Her şey yerli yerindeydi işte ve bir ömür hizmet ettiğim kız eve yorgun argın geldiğinde evi nasıl da düzenli bulacaktı yoksa fark etmeyecek miydi?

Sonra ne mi olacaktı?

Elbet kız eve gelecek ve derin bir uykuya dalacaktı üstelik okulu da nihayetlendiği için beni asla arayıp durmayacaktı.

Biçim değiştirdim ve an itibari ile yakışıklı bir gömlek oldum gerçi kızın bedeni için çok geniştim ama. Saat tuttum kaç dakikada ütülenirim diye.

Zaman geçmek bilmiyordu işte ve bu yalnızlık çok da hayra alamet değildi.

Az evvel firar ettiğim cehenneme de dönmek istemiyordum hani yeniden gerçi bir başka bedene girip yine yön verebilirdim ama...

İyi de benim yönümü kim tayin edecekti?

Üstelik bir cinsiyetim bile yoktu.

Yerim yurdum da yoktu artık çünkü bir okul gerci olmakla geçmiş hayatımda yeni bir atılım yapmak adına çok geçti.

Paso niyetine kullanamazdı artık beni ne de olsa öğrenciliği ile beraber pasosu da kullanım dışıydı.

Acele ile masaya çıktım ve gömlek olmaktan vazgeçip vadesi dolacak bir senet olmaya meylettim. İşe yaramazdı işte ne de olsa okuldan mezun olduktan sonra ne yapacağına karar vermemişti sahibem belki de bir tapu senedi olup dünyayı ayaklarına sermeliydim hani deniz kenarında bir villa belki de ormanın içinde bir kulübe belki de devasa bir saray ne de olsa prenseslere layık bir hayat hak ediyordu.

Gidip gelmeler arasında sirayet eden kararsızlığım sonuç itibari ile ben her şeye katlanmışım ve katlanırdım da onun için çünkü ben sahibime âşıktım aslında kullanım dışı bir varlık olmaktan vazgeçip bir kere onun kalbi olma unvanı vermişti ya bana, Tanrı. Kalbi üstelik saat gibi tıkır tıkır çalışan genç ve hüzünlü kalbi.

Ve işte o an gelmişti. Telaşlı bir ayak sesi ve anahtarın çıkardığı o ses: şingir mıngır.

Pencere kapalıydı ve eşyalar yerli yerindeydi bense kararsızlık içerisinde merakla bekliyordum gelecek havadisleri gerçi benle kolay kolay konuşmazdı ama...

Bir hışımla daldı eve: gözleri kan çanağı idi ve yanında kardeşini de getirmişti. İyi de ev ahalisinin geri kalanı neredeydi ki?

Kendini en yakın koltuğa attı derken kardeşi sızlanmaya başladı:

"Abla, çok açım."

Onu ilk görüşüm değildi ve zaman içerisinde nasıl da boylanmıştı yumurcak.

"Tamam, tatlım. Ellerini yıka hemen sana bir şeyler hazırlayacağım."

"Sucuklu yumurta yapar mısın?"

"Peynirli yumurta yapsam ne de olsa gecenin bir yarısı midene dokunur."

"Bizle neden konuşmadı babam?"

İşte can alıcı soru ile yeniden baş başaydı kız.

"Yorgun ve uykusuz da ondan canım. Yarın sabah yine gideriz yanına hem yanımızda en sevdiği yiyeceklerden götürürüz."

“Ama babamın yemek yemesi yasak, diyen sen değil miydin, abla?”

Dudaklarını ısırıp ve tek kelime ile geçiştirdi kız.

“Sen aç değil miydin?”

“Çok uykum var abla. Ben yatacağım. Bence sen de yatsan iyi olur.”

“Uykum yok hem ders...”

“Okulun bitti ama.”

Belli belirsiz gülümsedi hem bu gece mezuniyet gecesi kutlaması vardı ve o, hala, ders çalışmayı geçiriyordu aklından...

“Ortalık nasıl da toplu, abla. Ne ara topladın evi?”

“Sahi, ben ne ara... Çıkmadan tabii ki.”

“O kutuda ne var abla? Bak, sabah yoktu masada biz çıkarken.”

Dağınık kafası ve yüreği ve iyi toparlamıştı söyleyeceklerini. Cidden o karton kutuda ne olabilirdi ki? Hızlı bir şekilde masaya doğru yürüyüp aldı eline hediye paketini. Böyle bir günde ve babası hastanede ölüm kalım savaşı verirken kim bu hediye paketini üstelik ne ara bırakmıştı masaya?

“Bak, ses geliyor abla. Saatli bomba olmasın sakın...”

“Saçmalama hem tüm gün televizyon seyretmekten vazgeç, e mi?”

Kulağına götürdü kutuydu. Ses filan da gelmiyordu hani. Açıp açmamak arasında kararsız kalmıştı üstelik.

Sonunda fikir değiştirip hızlıca açtı kutuyu. Geçen seneden beri istediği halde bir türlü alamadığı o kol saati çıktı içinden kutunun. Olacak iş değildi hani.

Alsa alsı annesi alırdı da kadın haftalardan beri babasının yanında refakatçi kalıyordu. Kutuda bir şey daha vardı. Ters yüz etti kutuyu ve tüm öğrencilik hayatı boyunca kullandığı tek saati hani o bozuk saati çıktı bu sefer kutunun içinden. Bir de not vardı altında:

“Sakın üzülme kızım. Bu notu okuduğunda ben gitmiş olacağım ve lütfen yarın git de saatine pil taktır. Pil alacak zamanım yoktu ve lütfen eski saatini de çöpe at hani beni hastaneye getirdiğinde benim kalbim bir anlığına durduğunda senin de duran saatin. Artık o saate ihtiyacın olmayacak ve babasız bir hayata da merhaba demenin zamanıdır.”

Olacak iş miydi bu, sahi? Üstelik az evvel dokunmuştu babasının soğuk ve kemikli eline.

Hem eski saatini nasıl da severdi hele ki tahsil hayatı boyunca bir kez bile yanlış göstermeyen ve aralıksız çalışan saati. Nasıl kıyardı onu çöpe atmaya? Sahi saat kaçtı? Eski saatine baktı bir an ve gösterdiği zamana:

02:15

Cep telefonuna gelen mesajla irkildi:

“Baban gitti kızım.”

Saat kaçtı sahi?

Cep telefonundaki saate odaklandı:

02:15

Ve yeni saatine ilişti gözü elbet fabrika ayarlarındaydı saat tıpkı kendisini bekleyen hayatın da fabrika ayarlarına uyması gerekirken yoksa hayat mı kızın fabrika hayatlarına uyacaktı?

Artık yeni bir saati vardı üstelik babasının ona mezuniyet hediyesi aldığı ama artık bir babası yoktu. Üstüne üstük yarın çıkıp da derse gireceği bir okulu da yoktu ve arkadaşları ve tek bir hayali daha yoktu ama şimdilik...